

Capuciner-Prædiken af Wallensteins Leir

K.L. Rahbek (1760–1830)

Efter Friedrich Schillers

Kapuzinerpredigt (Wallensteins Lager, 8. Auftritt, 1800)

Heisa! Juchheya! Dudeldumdei
Det gaaer jo lystig; see her er jeg!
Er da det en Armee, der er Christen?
Er vi hos Tyrken, Anabaptisten?
Driver man Spot med Søndagen saa,
Ret som Gud kunde Chiragra faae,
Magted ei meer sit Slag at slaae?
Er det nu Tid til Drikkelage,
Til Banketering og Høitidsdage,
Quid hic statis otiosi?
Hvad staae I og lægge Hænder i Skjød,
Krigsfurien løs ved Donau brød.
Falden er Bayrlands Formur og Skjold,
Regensborg er i Fjendens Vold,
Og her i Bøhmen ligger vor Hær,
Pleier sin Bug, tager lidt sig det nær;
Bryder sig mere om Kro end om Krig;
Hvæsser heller sin Snabel end Sabel,
Tumler heller omkring med en Terne,
Æder før Oxen, end Oxenstjerne;
Christenhed sørger i Sæk og Aske,
Men Soldaten kun fylder sin Taske,
Det er en Tid fuld af Taarer og Nød,
Varsler og Tegn er paa Himlen at skue,
Udaf Skyen blodig og rød
Krigskaaben hænger den Herre Gud;
Stikker Cometen, for os at true,
Som et Riis af Vinduet ud.

Et Klagehuus er den hele Jord,
Kirkens Ark svømmer i Blod og Mord,
Det romerske Rige — sig Gud forbarme! —
Skulde nu hedde *det romerske Arme*.
Rhinstrøm til *Piinstrøm* bleven er;
Klosterhuus til *øde Gruus*,
Bispedommer til *Bispetommer*,
Abbedier og *geistlige Stifter*,
Til *Rapsier* og *Røverkløfter*.
Og alle de signede tydske *Lande*,
Til *Elende* er bleven forsande!
Hvorafter kommer det? det jeg Eder forkynder;
Det kommer af Eders Laster og Synder,
Vederstyggeligheden og Hedningelivet,
Officier og Soldat har sig hengivet;
Thi Synden er den Magnet for sand,
Der drager os Jernet ind i Land;
Thi paa Synd der følger Svide,
Som Graad paa Løg, som I vel vide;
Efter U strax kommer Vee
Det Ordenen er i A. B. C.
Ubi erit victoriae spes,
Si offenditur Deus, hvor skal man seire,
Naar man skulker af Præken og Mess,
For i Viinkippen sig at leire.
Qvinden i Evangelio
Fandt den forlorne Pending jo!
Saul og sin Faders Eselinder,
Joseph de vakre Brødre finder.
Men hvo om Guds frygt, Tugt og Sæder
Og Blufærd mellem Soldater leder,
Kun saare lidet finder den,
Tændte han hundrede Lygter end.

Til ham, der præked i Ørkenen,
Læse vi hos Evangelisten, løbe
Mellem Andre Soldaterne hen,
Gjorde Bod og lode sig døbe.
Spurgte ham: Quid faciemus nos,
At Abrahams Skjød kan oplades os?
Et ait illis; han sagde saa:
Neminem concutiatis!
Naar I ingen plage og flaae.
Neque calumniam faciatis,
Ingen beføre og lyve paa!
Contenti estote, og nøjes saa
Stipendiis vestris, med den Sold, I faae,
Og alle onde Vaner forsage.
Det er et Bud: Du ikke maa
Den Herres Navn forfængelig tage!
Men hvor høres blasphemere meer
End her i det Friedlandske Krigsqrarteer?
Skulde for hvert Lyn og for hver Torden
Som I affyre med Eders Mund,
Klokkerne ringe Landet rund,
Blev snart ei Klokker meer paa Jorden.
Hvis for hver Ubøn, der udgaaer,
Af ureen Mund, kun mindste Haar
Af Issen faldt, hver inden Nat
Da blev, som var han raget glat,
Om han saa tyk en Pidsk end har,
Som Absolons i sin Tid var.
Josva dog ogsaa var Soldat,
Kong David fælded' Goliath,
Hvor staaer det da skrevet nogensteder
De saa tog paa med Banden og Eder,
Til *hjælpe mig Gud!* behøves jo
Ei aabnere Mund, det jeg kan troe,
End til *Kreuz Sakerlot*, men som det hedder
Hvad Karret er fuldt af, gaaer over Bredder.

Nok et Bud er, du skal ikke stjæle,
Det I bogstavelig adlydt har,
Thi Alting rane I aabenbar.
For eders Greb og Ravneklo,
For eders Kneb og onde Practikker,
Er Pendingen ei i Lædikken sikker,
Ja end ikke ufødte Kalv i Ko.
I tage Ægget og Hønen med,
Hvad siger Præsten: Contenti estote?
I Eders Commisbrød skal nøjes med,
Men hvor skal man Svendene rose, da
Forargelsen kommer ovenfra.
Som Lemmerne ere, er Hovedet med,
Paa hvem han troer, heller ingen veed.